

душа ми се е прѣвѣждала подобна на оная приказна птица, която нѣкога хдрѣкмала къмъ слънцето и не се е върнала вече. До тогазъ слънцето само свѣтѣло безъ да грѣе, а отъ какъ птицата прѣлѣтѣла на него—слънцето почнало да грѣе, да топли и да праца прелѣтъ на земята.

Мара. А отъ когато азъ те познахъ — чувствувамъ, както върбата на прелѣтъ обича животворнитѣ слънчеви лъчи, че те обичамъ и надувамъ; любя те съ ржния захласъ на лѣстовичка, кога прѣлѣта къмъ свидно гнѣзде; трѣпна за тебъ, както майски цѣтъ за росоно утро. кога те видя дуната ми се окриля....

Драг. Какъ дивно се дѣе любовта ти въ звучни слова, мое мило същество ! заче немога навѣки да бѣда при тебе за да слунамъ звѣливи гласъ на твоята лхезарна любовъ ! заче немога да погледамъ невечке очитѣ ти; заче немога да бѣда недълго при тебе за да ме облѣхне лхатъ на твоего небе ! Заче !... Мара, Заче ?

Мълчанне . Чуваъ се трѣби.

Драг. / Сбѣраъ — скоча / Трѣби се ! че започне свѣта.

Мара. Остани при мене — нека се свѣтватъ безъ тебе.

Драг. Азъ трѣбва да бѣда тамъ, Трѣбва да наложа енова, кмето... безъ кето....

Мара. / Хванала ржката му не го пуца /

Драг. Мило същество, ако би знала....

Мара. Иди, иди и бѣди смѣлъ ! / Прѣгрѣца го и го цѣлува /,

Драг. / Цѣлува я и се отдалечава /.

Мара. / Сама дълго гледа подирѣ му, велушана въ звучитѣ на трѣбитѣ и когато всичко отѣхва, изправя се прѣдъ презоредъ, въ тъмната есенна ноцъ / Ноцъ !... Дълбока тъмна ноцъ ! До кога ?

XX.

Влизъ слава, Марина пера.

Слава. Кхдѣ не те дирехъ, Мара. Колко се загрижи майка Дрина... хайде че те чака.

Мара. Кажѣ ѣ да дойде малко при мене. Тукъ е тѣй тихо и тѣй благоухаятъ есеннитѣ розѣ отъ градината. Искамъ да си почивамъ до тѣя презоредъ.

Слава излиза.

Чува се плача на кукумявка.

Мара. Плачи, плачи незнайна птице !... И ти може би си нещастна като мене !.